

Tijdschrift

voor

natuurlijk

leven

Netel

blad

Haptonomische
zwangerschaps-
begeleiding

• Wereldkoken
in Japan

• Per Some

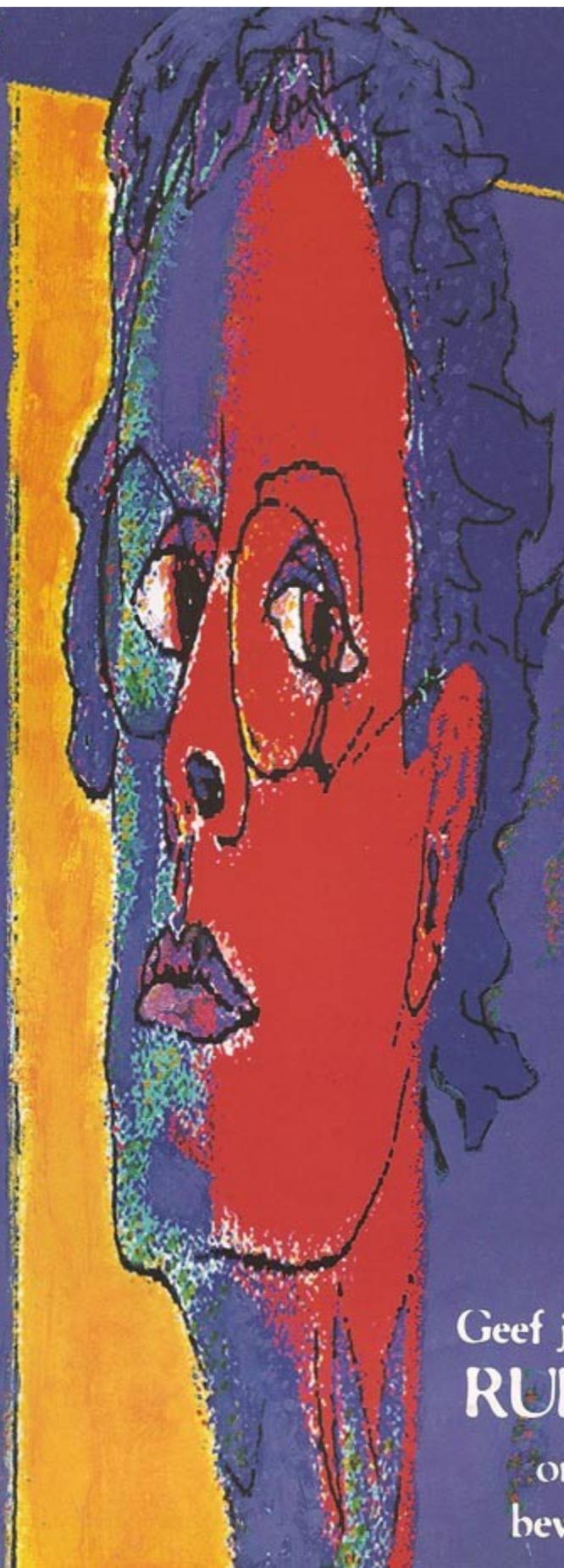
Verschijnt
6 maal
per jaar

N° 104

augustus '98
Jaargang 24

België 135,- Bfl
Nederl. 7,95 fl

Natuurvoeding in het buitenland
tips om gezond op vakantie te gaan

Ga ethisch bankieren
groen ondernemen zit in de lift

Geef je voeten
RUIMTE

om te
bewegen

Het werkt altijd op mijn lachspieren, de verhalen over muizen in huis. Kort geleden hoorde ik nog van een vriendin in het dorp dat ze een hele familie tijdelijk onderdak verschaft. Heel tijdelijk dat wel. Ze pakte het drastisch aan. Zo drastisch dat de zoon des huizes snel de nog levende kleintjes ving en ze wegbracht naar het parkje midden in het dorp. Nog dezelfde dag waren ze terug op de basis en ontkwamen ook niet aan de muizenkorrels. Of het ijzingwekkende verhaal van de kinderen in Amsterdam die muizen van enorme afmetingen hebben gehuisvest die ze bruut over het balkon hebben gejaagd. Mijn opmerking was dan altijd steevast. Muizen, die hebben wij alléén in de schuur. Tot een paar weken terug beneden ik in de huiskamer hoor roepen: 'daar loopt een muis'. Ik ren naar beneden, 'Bij de bank, een héél kleintje, een zwarte', zegt ie. We speuren met z'n tweeën de plinten langs. Niets meer te bekennen. Ik vraag nog een keer hoe groot ie was. 'Zo klein', terwijl hij tussen duim en wijsvinger een paar centimeter aangeeft. Ik ben direct vertederd, wat schattig, een kleine zwarte muis. Een paar dagen later liggen er tussen de voorraadpotten in de keuken allemaal zwarte keuteltjes. 'De muis', denk ik, 'op zoek naar lekkere hapjes'. De ernst dringt nog niet erg door. De dagen erna als er op de pompoenen op de schouw boven het fornuis een aanslag is gepleegd en overal verkrumelde pitten en

pompoendraden liggen, begin ik kritisch te worden. De hele keuken wordt uitgespit en gesopt en overal op elke plank die keuteltjes. De maat is nu vol. De pompoenen gaan in de ijskast. Alle eetwaar zit gelukkig in glazen potten, daar kan ie niet bij. En de los staande zakken pasta, pofmais en ontbijtkoek worden zowaar met rust gelaten. Thuis wordt al geroepen om muizenkorrels. Maar zo'n kleintje, dat kan niet. In de ijzerwinkel in het dorp vraag ik om 'een muizenval waarin de muis heel blijft'. Met een getralied houten kooitje kom ik thuis. Aan het haakje hang ik een kluitje pompoenpitten en in plaats de val strategisch in het voorraadrek. Dagen later nog geen krimp. Ik strooi er wat haver in, dat zal ie lekker vinden. Weer dagen verder, nog geen muis gevangen. 'Kaas moet erin', wordt er nu geadviseerd, 'en zet er ook een glaasje wijn bij'. Braaf hang ik er een blokje komijnekaas in, laat de wijn achterwege en zet de val op de schouw. Ondertussen vind ik nog regelmatig keuteltjes, maar verder geen enkele aangeknaagde zak. Ik begin me langzamerhand zorgen te maken over z'n gezondheid, want hij eet niet. Nu een paar weken verder staat het kooitje nog steeds onaangeroerd en zie ik ook geen keuteltjes meer. Het bevat hem hier niet. Hij heeft zeker z'n rugzak gepakt en is naar de bureu.

Muizen

Ivy

Ik zit terug in het 'echte leven' en dat was een serieuze schok na twee maanden Europa. In het Engels zijn er in hitte (heat) en haat (hate) maar 2 letters omgewisseld. Ik denk dat dit een aanwijzing is van hoezeer hitte en haat verbonden zijn. Ik haat alleszins de hitte. Gisteren was de temperatuur 45°C. Dit is niet bepaald mijn idee van de hemel, in feite net het tegenovergestelde. Ik denk dat ik bijna elke brief begin met te zeuren over het weer in Texas, behalve dan rond Kerstmis en Nieuwjaar. Een slechte gewoonte en ik zou er moeten mee breken. Er zijn nog veel andere zaken te delen. Zoals dat Bryan en mijn planten het er prachtig vanaf gebracht hebben in mijn afwezigheid. Ik moet toegeven dat ik vreesde met enkele harde realiteiten geconfronteerd te worden wat betreft mijn kamerplanten, misschien gebruind, knapperig en zo goed als dood. Maar, verrassing! Het enige ding dat scheen te lijden aan een bijna-doodervaring is mijn wagen. Ik weet niet wat er aan de hand is. De mechanici hadden twee maanden om de oude wagen te herstellen, maar ik denk dat ze gewacht hebben tot ze mijn jet zagen overvliegen om er aan te beginnen. Geslepen jongens hebben wat plastische chirurgie geprobeerd, maar zij konden mijn oude wagen niet voor de gek houden. Hij had iets diepgaander en ernstiger nodig. Om deze weinig fascinerende 'auto'biografische informatie in te korten: ik heb mijn oud karretje terug naar de garage moeten laten slepen en ik heb een kleine Ford geleasd. Deze wagen heeft de vorm van een sub-atomair deeltje. Natuurlijk wordt hij wel verhuurd tegen de prijs van een Mercedes en moet ik hem een week houden, terwijl wie weet wat gebeurd met mijn wagen. Eerlijk gezegd rijd ik twee keer per dag langs de garage omdat het niet ver is van Tanes school. Zowel gisteren als vandaag kon ik mijn wagen niet voor of binnen in de garage zien. Eerder zeiden de mannen dat hij vrijdag (vandaag) klaar zou zijn. Maar toen ik zojuist belde, zeiden ze dat hij ten vroegste maandagmorgen klaar zou zijn. Ik denk dat mijn wagen gestolen is en dat ze van plan zijn hem dit weekend te zoeken, om hem dan maandag vlug te maken. Het is maar een theorie, maar het is bijna zo geloofwaardig als 2 maanden nodig hebben om die verdorde kar te repareren. En dan nog

de honderden extra dollars dat het me zal kosten voor het slepen, de huurwagen, bijkomende reparaties, enzovoort.

Toen ik vorig jaar terugkeerde had ik af te rekenen met een ondergelopen slaapkamer, een kapotte waterverwarmer en een ontdooide diepvriezer. Ik vermoed dat ik me aan dergelijke technische avonturen kan verwachten elke keer dat ik terugkeer naar Austin. Het zorgt er alleszins voor dat elke terugkeer naar Austin behoorlijk duur is.

Maar hé, ik werk vast voor de staat; ik ben een vijfarenplan aan het schrijven en een subsidie-voorstel van vele miljoenen dollars om kindermisbruik in Texas te voorkomen.

Dit zal me bezig houden tot ik terugkeer naar Europa midden juli en hopelijk zal het me genoeg geld opleveren om te betalen voor alle loodgieterij, elektrische- en auto-frivoliteiten die ik ondertussen kan ophopen. Gelukkig maar.

Naarmate de trips naar Europa voorbijgaan, tonen de mensen in elk land meer en meer waardering voor mijn werk en een steeds diepere liefde voor mijn familie. Dit is zo'n geschenk voor mij en doet me altijd verlangen naar een langer verblijf en naar nog meer trips naar Europa.

Ik zal dit jaar al vijf maanden verblijven in Europa. En het belooft meer en meer te worden. Wat een ongelooflijk geschenk. Ik vraag me dikwijls af wat ik gedaan heb om zo een bevoorrecht leven te verdienen. Ik denk dat ik op een dag zal opstaan en mijn realiteit zal zien verschuiven naar een minder schitterende en mooie realiteit. Ik hoop dat die dag nooit zal komen. Ik weet niet hoe ik dat moet 'verzekeren', maar ik herinner er mijzelf voortdurend aan dat als mijn goed fortuin voor eender welke reden zou eindigen, ik meer 'geleefd' zal hebben dan vele anderen. Ik ben iedereen die een draad is in het tapijt van mijn leven zo dankbaar. Iedereen van jullie helpt mij bij het patroon van vreugde dat de vezels zo sterk maakt. En jullie voegen de spatten kleur toe die het geheel zo aantrekkelijk maken.

Dank u.

Eilleen West

Thuisreparatie